

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16830/2025
27.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Александра Калић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2433/25 од 28.05.2025. године, у седници одржаној 27.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2433/25 од 28.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2433/25 од 28.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2433/25 од 28.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 13208/22 од 06.03.2025. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцима, на име накнаде нематеријалне штете на име претпљених физичких болова исплати по 600.000,00 динара, на име претпљеног страха по 600.000,00 динара, а тужиоцу АА и на име умањења животне активности 300.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 06.03.2025. године као дана пресуђења до исплате, обавезани тужиоци да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате 33.000,00 динара и одбијен као неоснован предлог тужилаца за ослобађање од обавезе плаћања судских такси. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за наканду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима и применом правила о терету доказивања прописаног чланом 231. ЗПП, одбијен је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете, јер тужиоци нису доказали незаконит и неправилан рад органа тужене-припадника полиције приликом саслушања тужилаца и сачињавања службених белешки о обавештењу примљеном од грађана у просторијама ПС МУП Звездара, односно узрочно-последичну везу између радњи органа тужене и штете коју тврде да су претрпели.

Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, по оцени Врховног суда у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије, а ревизијски наводи о битној повреди одредаба парничног поступка нису посебно разматрани, јер се по изричитој одредби члана 404. став 1. ЗПП посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.10.2022. године. Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије, одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно. Вредност предмета спора највишег побијеног дела правноснажне пресуде је 1.500.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП, због чега је Врховни суд применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**